

Espai d'espiritualitat

CELEBREM AMB GOIG SANTA MARIA, SPES NOSTRA, SALVE

Quan l'agost fa el ple, totes les Esglésies d'orient i d'occident celebren la Dormició de la Mare de Déu, la seva Assumpció. Maria participa en visió del que en aquest món (com nosaltres) va viure en la fe. Ella, la primera cristiana, és també la primera glorificada. Duns Scott explicava que Maria va morir espiritualment el dia de la mort del Fill. La seva dormició, per tant, només va ser l'instant imperceptible (com un obrir i tancar els ulls) on ella s'abisma a l'Infinit de Déu Trinitat. Ara resplendeix gloriosa, com un estendard d'esperança, i precedeix el pelegrinatge del poble de Déu vers el Regne (cf. LG 8:68). En el Nou Testament apareix per última vegada en el Llibre dels Fets, amb l'Església orant, esperant el Do de la Pentecosta (Ac 1,14). Des d'aleshores, la seva presència orant continua en l'Església. Maria prega amb nosaltres i per nosaltres. No oblidem mai que en totes les pregàries eucarístiques esmentem en primer lloc, a Maria.

Tota l'arxidiòcesi en fa festa i a molts llocs. Maria esdevé causa de festa major. Una festa que refloreix en molts llocs en la memòria de la seva Nativitat. Tota l'arxidiòcesi està dedicada a ella. Maria ens ha acompanyat i ens acompanya en els barrancs foscos de la pandèmia, que ha deixat el món més pobre, més desigual i més trist. Maria és com la llum que el Senyor ha posat damunt de la taula i que il·lumina tots els de casa (Mt 5,13). Maria, en la litúrgia de la Paraula del dia de l'Assumpció, ens fa do del seu Magnificat perquè esdevingui el Magnificat de l'Església. Ella ens fa cantar la lloança de Déu, que ha posat els ulls sobre els pobres i desvalguts. Si ens dona la lloança, ens dona l'esperança. Si ens dona la lloança, també ens dona alegria, perquè ningú pot lloar el Senyor amb el cor trist. Maria, assumpta al Cel, ens anima a continuar el camí de l'Església, a cada lloc, sabent que l'única fortalesa és la del Sant Esperit. L'Església ha de saber el que fa el Senyor per ella a cada moment, ha de deixar-se esdevenir, com Maria. Que les grans solemnitats de la Mare de Déu ens omplin de goig i d'esperança.

Rafael Serra Abellà, pvre.

Símbols i signes

L'ENCENS

Dins de la litúrgia cristiana, l'encens és signe de la pregària, de l'adoració i del misteri: el fum, elevant-se lentament cap al cel, és imatge de les nostre pregàries que s'eleven fins a Déu com un perfum agradable, però també ens recorda les planes espectaculars del llibre de l'Apocalipsi de sant Joan on el fum omple el temple de Déu com un signe de la seva presència misteriosa. L'Eucaristia és un lloc de trobada entre el Cel i la terra, on s'uneixen la litúrgia celestial amb la terrenal.

L'encens també crea una atmosfera agradable i festiva, i expressa el respecte i la reverència davant d'un objecte sagrat. En el Missal Romà es suggereix l'ús de l'encens dins de la celebració eucarística en aquest moments: durant la processó d'entrada, recordant el núvol que guiava el poble d'Israel pel desert cap a la terra promesa, i s'encensa l'altar, la creu i les imatges de la Mare de Déu i dels sants com un signe de veneració pel que signifiquen; en la processó i la proclamació de l'Evangeli, com a signe de veneració i respecte per Aquell que va predicar amb valentia i autoritat davant tota la multitud, que és la Paraula encarnada, Camí, Veritat i Vida; durant l'ofertori s'encensa les ofrenes del pa i del vi, l'altar, els ministres ordenats i tot el poble cristià per indicar l'actitud d'unió espiritual amb les ofrenes eucarístiques; durant la consagració es pot encesar el Cos i la Sang del Senyor com a signe d'adoració i reconeixement de la presència del Senyor en el Pa i el Vi consagrats.

Àngel Rubio Cuza

Què cantem?

TEMPS DE DURANT L'ANY. CANT D'ENTRADA: JESUCRIST ÉS EL MATEIX (CANTORAL LITÚRGIC BÀSIC; MD 128.)

Jesucrist és el mateix, ahir i avui i pels segles. A ell la glòria i el poder per tota l'eternitat. / 1. Beneït sigui el Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist, que ens ha beneït en Crist amb tota mena de benediccions espirituals dalt del cel. / 2. En la plenitud dels temps, Déu ha volgut unir en el Crist totes les coses, tant les del cel com les de la terra. / 3. Ell és la imatge del Déu invisible, engendrat abans de tota la creació, ja que Déu ha creat per ell totes les coses, tant les del cel com les de la terra. / 4. Ell és també el cap del cos, que és l'Església. Ell n'és l'origen, és la primícia dels qui retornen d'entre els morts, perquè ell ha de ser en tot el primer.

Aquest cant de lloança a Jesucrist, amb referències cristològiques fonamentals preses de les cartes als d'Efes i als de Colosses, és un cant al Crist Senyor de la història, centre de la creació, Senyor de l'Església i ressuscitat d'entre els morts.

El text de la tornada és una confessió de fe en l'encarnació del Fill de Déu, en la seva presència entre nosaltres com a vivent pels segles dels segles. Les estrofes 1 i 2 són de la carta de sant Pau als efesians (Ef 1,3.10), un himne de lloança al Pare pel projecte salvífic confiat al Fill, nostre Senyor Jesucrist, centre unificador de tot el món i de tota la història humana. Les estrofes 3 i 4 són de la carta de sant Pau als colossencs (Col 1,15,18): Crist, Cap i Senyor del món, exerceix la seva influència i senyoria mitjançant la seva relació amb l'Església, que és el seu cos.

Maria Cerdà Martí, Meritxell Nin Mercadé

Sants de casa nostra

2 de setembre a Poblet, solemnitat dels sants BERNAT, MARIA I GRÀCIA

Ahmed, Zaida i Zoraida van néixer a mitjan s. XII en una alqueria als afores de la localitat de Carlet. Eren tres dels quatre fills que tingueren els esposos Al-Mansur i Zoraida. Tenien un oncle que es deia Mardanix i era el sobirà dels territoris que avui anomenem Comunitat Valenciana. Ahmed era intel·ligent i va ser cridat pel seu parent perquè l'ajudés en l'administració del regne. En aquella època, els cristians havien començat la Reconquesta i sorgiren conflictes entre Mardanix i Ramon Berenguer IV. Per tal de resoldre'ls es va determinar que Ahmed viatjaria a la cort del rei cristià amb la finalitat d'aconseguir un acord que facilités una entesa perdurable. Acompanyat d'una escorta, Ahmed va emprendre el viatge. Després de l'audiència es preparà per a tornar a casa. En passar a prop de Poblet, va sentir els cants dels monjos i s'hi va apropar encuriós. El reberen amb hospitalitat i s'hi va quedar una temporada, durant la qual es va convertir al cristianisme. En conseqüència, va demanar el baptisme i li posaren el nom de Bernat en al·lusió a sant Bernat de Claravall, que havia estat el fundador de l'orde cistercenc. Durant l'estada al monestir se li atribueixen alguns miracles relacionats amb la distribució d'almoines als pobres. Passat un temps, va decidir tornar a la seva terra. No va ser ben rebut, però va predicar la fe cristiana i les seves germanes l'escoltaren de grat. Com que se sentien insegurs, volgueren marxar a terres cristianes. Durant el camí Bernat relatava la vida de Jesús. Les germanes li demanen que les bategés i prengueren els noms de Maria i Gràcia, en referència a la Mare de Déu i a la pregària de l'Avemaria. Quan estaven a prop de la població d'Alzira van ser capturats i martiritzats: a Bernat el lligaren a un arbre i li clavaren un llarg clau al front, i les dues germanes foren degollades. Després enterraren els seus cossos i romangueren ocults. Corria l'any 1180. En una ocasió que el rei Jaume I el Conqueridor va visitar el Monestir de Poblet, i quan l'abat va saber que tenia la intenció de dirigir-se cap a terres valencianes, li van demanar que busqués el cos del monjo Bernat, que havia destacat en les virtuts cristianes. Miraculosament, l'any 1242 l'exèrcit cristià va trobar les restes dels tres germans, però els habitants d'Alzira volien custodiar-les i allí es quedaren. Bernat, Maria i Gràcia són els sants patrons d'aquesta ciutat. La festa, celebrada allà el 23 de juliol, està precedida d'una novena que compta amb una predicació i acaba amb el cant dels goigs. L'any 1603 van cedir una part de les relíquies al Monestir de Poblet. Allí són els sants més venerats i estan representats a l'interior de la cúpula de la capella del Santíssim. Es tracta d'uns sants que no van néixer ni morir a la nostra arxidiòcesi, però que, per la seva especial vinculació amb aquest cenobi, els podem considerar nostres. Diuen uns goigs: «Coroneu de primavera l'abadia de Poblet, no es marceixi la murtrera dins Alzira ni Carlet. Obriu portes de metgja al qui té l'amor barrat... Per l'amor que us enfortia i us féu vèncer en el combat: Deu-nos joia i coratgia, monjo i màrtir sant Bernat.»

Sants Bernat, Maria i Gràcia, pregueu per nosaltres!

Joan Bonet Olivé

L'Eucaristia, pas a pas

L'ACTE PENITENCIAL

Ens podríem preguntar perquè el Senyor ens convida a nosaltres a celebrar l'Eucaristia. Nosaltres, que som pecadors, que tantes vegades ens equivoquem, que experimentem continuament la nostra feblesa i la nostra debilitat a l'hora de viure la Bona Nova del Senyor... ¿perquè el Senyor s'ha fixat en nosaltres, si som com som? Perquè el seu amor és immensament més gran que el nostre pecat, i justament perquè som febles necessitem la força, el coratge i la Vida que dona l'Eucaristia, necessitem la proximitat del Senyor.

A les Sagrades Escripures apareixen molts personatges que posen el seu pecat, limitació o feblesa com a motiu que els impedeix acceptar la vocació: Moisès, alguns profetes, i el mateix Pere: Aparta't de mi que soc un pecador (Lc 5,8), però Déu els crida perquè els estima per sobre de tot, perquè confia en ells malgrat la seva feblesa, i perquè així és vegi clar que la força no ve de l'home (feble per naturalesa) sinó de Déu que fa coses grans en la nostra petitesse quan ens obrim a Ell, quan l'acollim en la nostra vida com el Salvador.

Dins dels ritus introductoris de la missa, abans d'acollir la Paraula, el Cos i la Sang del Senyor, reconeixem, doncs, que no som els millors, ni els més llestos, ni els més macos ni els més espavilats. Reconeixem que no som dignes d'aquestes tresors que Déu ens dona en la celebració de l'Eucaristia, per això demanem perdó tot recordant, amb consol i pau, les paraules de Jesús: No he vingut a buscar els justos sinó els pecadors (Mt 9, 11-13).

Senyor tingueu pietat. Crist tingueu pietat. Senyor tingueu pietat! Tres vegades invoquem Crist, el Senyor misericordiós, i li demanem que s'apiadi de la nostra pobra humanitat. Aquesta triple repetició (que habitualment no forma part l'acte penitencial) és una insistència com fa l'infant que no para de demanar als seus pares que li comprin aquell joc que desitja.... i el Senyor ens respon: Ets tan preciós per a mi, tan valuós i estimat. No tinguis por, jo soc amb tu (Is 43, 1-5). Que Déu omnipotent s'apiadi de nosaltres, ens perdoni els pecats i ens dugui a la vida eterna.

Xavier Roig Rovira, pvre.